

Warszawa, dnia 13 lutego 2020 r.

Sygn. akt VI Ka 321/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Ludmiła Tułaczko

protokolant: protokolant sądowy – stażysta Izabela Męczkowska

przy udziale przedstawiciela (...)Skarbowego w W. st. rachm. M. Z.

po rozpoznaniu dnia 13 lutego 2020 r.

sprawy E. F. córki H. i J., ur. (...) w W.

oskarżonej o czyny z art. 107 § 1 k.k.s.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w (...)

z dnia 11 grudnia 2018 r. sygn. akt II K 655/16

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zwalnia oskarżoną od uiszczenia kosztów sądowych w II instancji przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 321/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Sąd Rejonowy w (...)wyrok z dnia 11 grudnia 2018r. sygn. akt.II K 655/16

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

Granice zaskarżenia

Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w	

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Ustalenie faktów

Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

Ocena dowodów

Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na jego treść, tj. art. 193 § 1 k.p.k. poprzez dowolne przyjęcie, iż zatrzymane urządzenia są automatami do gier, a tym samym są objęte zakresem zastosowania ustawy o grach hazardowych, mimo iż do stwierdzenia okoliczności czy wyżej wymienione urządzenia są automatami, wymagane są wiadomości specjalne, a zatem niezbędne było zasięgnięcie opinii biegłego, która to opinia nie została w niniejszej sprawie wydana, a w konsekwencji oparcie ustaleń wyłącznie na protokole z eksperymentu, który został przeprowadzony w zakresie niewystarczającym dla potrzeb prawidłowego rozstrzygnięcia.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Podniesiony w apelacji zarzut obrazy przepisu postępowania, tj. art. 193 §1 k.p.k. jest niezasadny. Obrońca wskazał, że zatrzymane w niniejszej sprawie urządzenia nie są automatami do gier objętymi zastosowaniem ustawy o grach hazardowych. Zarzucił, iż dokonane przez sąd rejonowy ustalenia w przedmiotowym zakresie powinny być oparte na</p>		

wiedzy specjalnej biegłego, nie zaś na podstawie protokołów z eksperymentów procesowych, które zostały przeprowadzone przez funkcjonariuszy Służby Celnej. W opinii obrońcy oskarżonej, oparcie ustaleń wyłącznie na wskazanych protokołach jest niewystarczające dla potrzeb prawidłowego rozstrzygnięcia. Sąd okręgowy nie podziela jednak stanowiska przyjętego przez obrońcę w złożonym środku odwoławczym. Należy dostrzec, że przeprowadzone eksperymenty istotnie wykazały, że zabezpieczone w wynajętych przez oskarżoną lokalach urzędzenia są automatami do gier w rozumieniu ustawy o grach hazardowych. Sąd okręgowy nie dostrzegł nieprawidłowości w dokonanych przez sąd rejonowy ustaleniach w tym zakresie. Eksperymenty te zostały przeprowadzone w sposób niebudzący zastrzeżeń i umożliwiający stwierdzenie, że zatrzymane urządzenia służyły do celów komercyjnych. Ustalono, iż gry miały charakter losowy. Funkcjonariusz nie mógł przewidzieć rezultatu poszczególnych gier, nie wiedział czy straci punkty, czy też uzyska wygrane punktowne. Odpowiednimi przyciskami wprawiał w ruch m.in. elektroniczne bębny, na których widniały symbole, które zatrzymywały się w sposób przypadkowy i niezależny od zręczności grającego. W celu przeprowadzenia gry należało urządzenia "zasilić" banknotem lub monetą. Dodatkowo należy zauważyć, że zabezpieczenie przedmiotowych urządzeń było przeprowadzone niezwykle skrupulatnie, automaty były poddane oględzinom zewnętrznym, jak i wewnętrznym. Sąd okręgowy podobnie jak sąd rejonowy, nie

<p>powziął żadnych wątpliwości co do przeprowadzonych eksperymentów i zasadnie przyjął, iż powyższe ustalenia nie wymagały wiedzy specjalnej biegłego. Protokoły oględzin automatów, dokumentacja fotograficzna, nagrania DVD oraz protokoły eksperymentów procesowych, w zasadniczy sposób wykazały, że zatrzymane urządzenia nie są urządzeniami do gier zręcznościowych, lecz są to automaty do gier losowych, a gra prowadzona na nich ma charakter komercyjny. Wskazane dowody, wbrew twierdzeniu skarżącego w wystarczający sposób uzasadniły przypisanie oskarżonej popełnienia zarzuconych jej przestępstw z art. 107 § 1 k.k.s.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmianę zaskarżonego wyroku w całości, poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanych jej czynów oraz zwrot zatrzymanych automatów wraz z przynależnościami.</p> <p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wnioski są niezasadne z przyczyn wyżej wskazanych w powodach uznania za niezasadny zarzutu 3.1. - zob. uzasadnienie dotyczące zarzutu apelacji.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. obraza przepisów postępowania,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p>

	<p>która miała wpływ na jego treść, tj. art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. poprzez naruszenie zasady obiektywizmu i nieuwzględnieniu przy wyrokowaniu i w uzasadnieniu wyroku całości okoliczności ujawnionych w toku rozprawy sądowej poprzez uznanie za istotne jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonej, a nieuwzględnienie okoliczności świadczących na jej korzyść, przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny, poprzez uznanie wyjaśnień w zakresie świadomości oskarżonej co do legalnego charakteru jej działalności za niewiarygodne, podczas gdy były one spójne i logiczne, poparte opinią prawników oraz orzecznictwem - co w konsekwencji doprowadziło do błędnie ustalonego stanu faktycznego poprzez uznanie, iż oskarżona miała świadomość, iż w czasie popełnienia zarzucanych jej czynów stan prawny nie budził wątpliwości.</p>	# niezasadny
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Podniesione w apelacji zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego, co miało doprowadzić do błędu w ustaleniach faktycznych są niezasadne. Nie ma bowiem podstaw do twierdzenia, że sąd rejonowy dopuścił się obrazy przepisów art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 §1 pkt 1 k.p.k. Zdaniem sądu okręgowego, zgromadzone w sprawie dowody sąd meriti poddał wszechstronnej analizie i ocenie, a przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioski jest logiczne, zgodne z przesłankami</p>		

wynikającymi z art. 7 k.p.k. i przekonująco uzasadnione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że sąd I instancji wnikliwie zweryfikował tezy aktu oskarżenia wniesionego przez Urząd Celny II w W., w granicach niezbędnych dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia, skutkującego uznaniem oskarżonej za winną popełnienia przypisanych jej przestępstw skarbowych. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynikają powody takiego rozstrzygnięcia, a sąd okręgowy w pełni podziela przedstawioną tam argumentację. Uzasadnienie sądu I instancji spełnia elementarne wymogi określone w art. 424 k.p.k. umożliwiając tym samym kontrolę zaskarżonego orzeczenia w postępowaniu odwoławczym.

Sąd rejonowy zasadnie nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonej w zakresie braku jej świadomości, co do legalnego charakteru działalności gospodarczej dotyczącej urządzania gier na automatach, na których gry te miały charakter losowy, pomimo iż nie były one kasynami gry. Oskarżona w toku całego postępowania nie przyznawała się do popełnienia zarzuconych jej czynów. Konsekwentnie stała na stanowisku, że w czasie kiedy rozpoczęła działalność gospodarczą polegającą na prowadzeniu gier na automatach była pewna, że jest to działalność legalna i opierała się wówczas na opiniach prawników. Posiadała informacje, że takich lokali jest bardzo dużo i nikt nie miał żadnych problemów. Odprowadzała podatki do Urzędu Skarbowego. Z chwilą kiedy weszła uchwała Sądu Najwyższego w

2017r. zakończyła swoją działalność. Według oskarżonej, nie miała ona świadomości, że łamie prawo. Wskazywała, że W. G. upewniał ją, że prowadzona działalność jest legalna. Poddając analizie wskazane wyjaśnienia oskarżonej, sąd okręgowy doszedł do przekonania, że wyciągnięte przez sąd rejonowy wnioski w zakresie oceny wiarygodności tych wyjaśnień są zasadne. Słusznie uznano, że walorem wiarygodności można obdarzyć wyjaśnienia oskarżonej jedynie w części, w której przyznała, że faktycznie prowadziła działalność gospodarczą dotyczącą urządzania gier hazardowych na zabezpieczonych w sprawie automatach do gier. Jak również co do faktu, że od 2017r. nie prowadziła już tej działalności. Przedstawioną przez oskarżoną wersję zdarzeń, potwierdziły protokoły eksperymentów, protokoły przeszukań, protokoły oględzin, dokumentacja zdjęciowa oraz kwestia notyfikacji przepisów ustawy o grach hazardowych przed 12 czerwca 2015r. Słusznie natomiast sąd I instancji nie uwierzył oskarżonej w zakresie braku jej świadomości co do legalności prowadzonej przez nią działalności. Stwierdzić należy, że tłumaczenia oskarżonej, że nie miała wiedzy, że jej działanie jest bezprawne, stanowią jedynie przyjętą przez nią linię obrony. Wyjaśnienia w podanym zakresie są nielogiczne i nieprzekonujące. Jeśli oskarżona sama podawała, że interesowała się kwestią prawidłowego wprowadzenia przepisów ustawy o grach hazardowych, to kierując się zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, trudno jest uznać, że nie zrozumiała, że poprzednio

obowiązujący stan prawny dotyczący regulacji odnoszących się do gier hazardowych, który budził wątpliwości interpretacyjne, uległ zmianie zgodnie z ustawą z dnia 12 czerwca 2015r. o zmianie ustawy o grach hazardowych. Stanowiska wyrażane w judykaturze przez pewien okres mogły wprowadzać stan niepewności, co do charakteru i mocy wiążącej przepisów art. 6 ust. 1 oraz art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych. Jednak od dnia wejścia w życie przepisów znowelizowanych, tj. od 3 września 2015r., miały one moc obowiązującą, gdyż zostały prawidłowo notyfikowane. Od tego dnia, do dnia popełnienia zarzucanych oskarżonej czynów upłynął około rok, więc był to czas zdecydowanie wystarczający na dostosowanie prowadzonej przez oskarżoną działalności do obowiązujących przepisów, w szczególności wobec faktu, że błąd, którego zaistnienie po stronie oskarżonej zarzuca obrońca miał wynikać właśnie ze śledzenia zmian i odmiennych poglądów w zakresie interpretacji i brzmienia prawa. Jednocześnie wskazany w ustawie nowelizującej ustawę o grach hazardowych okres na dostosowanie prowadzonej działalności do nowych wymogów prawa i wynikająca z przepisów depenalizacja czynów z tego okresu nie dotyczy oskarżonej, ponieważ okres ten obejmuje wyłącznie podmioty, które prowadziły działalność zgodnie z ustawą o grach hazardowych w brzmieniu sprzed 3 września 2015r. i posiadały stosowane zezwolenia. Oskarżonej natomiast przypisano urządzenie gier na automatach wbrew ustawie o grach hazardowych w dniach 28 czerwca 2016r., 22 września 2016r. oraz 25 października 2016r.

Nie ulega więc wątpliwości, że oskarżona E. F. dopuściła się przypisanych jej przestępstw z art. 107 § 1 k.k.s. Automaty, które znajdowały się w lokalach wynajmowanych przez oskarżoną, nie były zarejestrowane przez Naczelnika Urzędu Skarbowego. Organizowane na tych automatach gry miały charakter losowy. Lokale, do których wstawione zostały automaty nie były kasynami, tym samym oskarżona organizowała gry poza kasynem. E. F. nie posiadała również wymaganej koncesji na prowadzenie kasyna gry w lokalu stacji paliw (...) w miejscowości (...) oraz w lokalu (...) w K. przy ul. (...). Sąd okręgowy nie powziął żadnych wątpliwości i potwierdza wnioski sądu I instancji o tym, że oskarżona E. F. świadomie prowadziła gry hazardowe poza kasynem. Zamiarem oskarżonej była chęć osiągnięcia korzyści majątkowej, a wersja oskarżonej, że pozostawała w nieświadomości prowadząc nielegalnie lokale z automatami do gier, które miały charakter losowy, nie zasługuje w żaden sposób na uwzględnienie, chociażby już mając na uwadze czasookres jej działania, w którym to problem z brakiem notyfikacji przepisów z ustawy o grach hazardowych, już nie istniał. Jeszcze raz zatem należy wyraźnie podkreślić, że oskarżona jako prezes spółki (...) oraz prowadząc działalność gospodarczą (...) .H.U, powinna na bieżąco kontrolować zmiany przepisów dotyczących prowadzonych przez nią działalności, tak by prowadzenie ich pozostawało w zgodzie z wymogami prawa. Oceniając więc słuszność podniesionego zarzutu, sąd odwoławczy nie dostrzegł naruszenia wskazanych przez apelującego przepisów

<p>postępowania. Zważyć należy, że dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie stanowi naruszenia przepisów art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. O trafności rozstrzygnięcia nie decyduje też jego uzasadnienie, lecz materiał dający podstawę orzeczenia /wyrok SA w Szczecinie z dnia 4.10.2012r. sygn. II AKa 64/12, LEX 1237950/.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmianę zaskarżonego wyroku w całości, poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanych jej czynów oraz zwrot zatrzymanych automatów wraz z przynależnościami.</p> <p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wnioski są niezasadne z przyczyn wyżej wskazanych w powodach uznania za niezasadny zarzutu 3.2. - zob. uzasadnienie dotyczące zarzutu apelacji.</p>		
<p>3.3.</p>	<p>Na podstawie art. 427 §1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 113 §1 k.k.s. naruszenie prawa materialnego, poprzez:</p> <p>1. naruszenie art. 1 pkt 11 Dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. U. UE L z dnia 21 lipca 1998r.) - dalej Dyrektywy 98/34/WE, w zw. z art. 6 ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2009r., nr 201, poz. 1540 ze zm.) - dalej u.g.h. w zw. z art. 107 §1 k.k.s., poprzez uznanie E. F. za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, podczas gdy działalność oskarżonej, polegająca na urządzaniu gier na automatach nie stanowi czynu zabronionego, z uwagi na techniczny charakter art. 6 u.g.h., który jest nierozdzielnie powiązany z art. 14 ust. 1 ustawy - oba te przepisy dotyczą praktycznie jednej kwestii i są wzajemnie ze sobą związane, a więc należy rozpatrywać je łącznie, a tym samym brak jest podstaw do przypisania odpowiedzialności za czyn zabroniony stypizowany w art. 107 §1 k.k.s.

2. naruszenie art. 107 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 ust. 1 w zw. 2 ust. 3 i 5 oraz z art. 4 ust. 1 pkt 1 ppkt a u.g.h., poprzez jego zastosowanie, w sytuacji gdy część przepisów ustawy o grach hazardowych potrzebnych do zrekonstruowania pozostałych - będących przepisami technicznymi - nie została notyfikowana, a co za tym idzie nie można ich zastosować.

3. art. 2 ust. 3 i 5 oraz z art. 4 ust. 1 pkt 1 ppkt a u.g.h., poprzez ich błędną wykładnię polegającą na uznaniu, iż urządzanie gier hazardowych na automatach bez zezwoleń i koncesji poza kasynem gry jest zakazane, podczas gdy przepisy te nie były przedmiotem pytania prejudycjalnego do Trybunału Sprawiedliwości w sprawie F. i inni oraz C-303/15, wskutek czego zignorowano zasadę pełnej skuteczności prawa wspólnotowego

w zakresie systemu zakazów i licencji, który wobec braku notyfikacji jest bezskuteczny.

4. naruszenie art. 10 §4 k.k.s. poprzez jego pominięcie, albowiem mając na uwadze orzecznictwo (...), utrwalone orzecznictwo sądów powszechnych oraz stanowisko doktryny w okresie popełnienia zarzucanego oskarżonej czynu, wskazujące, że brak notyfikacji Komisji Europejskiej przez rząd polski przepisów u.g.h. powoduje niemożność stosowania przepisów Ustawy, a co za tym idzie brak jest możliwości stosowania także przepisu sankcjonującego urządzenie lub prowadzenie gier na automatach, tj. art. 107 §1 k.k.s., jak również brzmienie art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015r. o zmianie ustawy o grach hazardowych, uprawniające do uznania, iż skutki Ustawy zawieszono są do dnia 1 lipca 2016r., przez co oskarżona działała co najmniej w nieświadomości jego karalności.

5. naruszenie art. 10 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 ust. 2 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) (...) z dnia 9 marca 2016r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym (Dz. U.UE.L.2016.65.1) poprzez jego niezastosowanie, albowiem mając na uwadze interpretację uchwały Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 19 stycznia 2017r. sygn. akt I KZP 17/16 w zakresie dotyczącym art. 6 ust. 1 u.g.h., oskarżona pozostawała w czasie popełnienia czynu w błędzie co do okoliczności dotyczącej możliwości stosowania art. 6 ust. 1 u.g.h., do art. 107 §1 k.k.s. (podobnie jak zasadnie

	była przekonana co do niemożności zastosowania wobec niej art. 14 ust. 1 u.g.h.) i tej okoliczności nie można potraktować na jej niekorzyść.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Podniesione w apelacji obrońcy zarzuty prawa materialnego sprowadzają się w istocie do kwestionowania możliwości stosowania w niniejszej sprawie przepisów art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1 oraz art. 2 ust. 3 i 5 i art. 4 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych z uwagi na brak notyfikacji tych przepisów w Komisji Europejskiej. W ocenie sądu odwoławczego są one jednak nietrafne i przedstawiona w tym zakresie argumentacja skarżącego, że oskarżona swoim zachowaniem nie wypełniła znamion czynu zabronionego z art. 107 § 1 k.k.s. nie zasługuje na uwzględnienie. Chybione są również zarzuty obrońcy, dotyczące uznania, że oskarżona działała w nieświadomości karalności swojego zachowania, czy też w błędzie co do okoliczności stanowiącej jego znamię.</p> <p>Odnosząc się do tak postawionych zarzutów stwierdzić należy, że przepis art. 2 ust. 3 i 5 oraz art. 4 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia 19 listopada 2009r. zawierające definicje pojęć gier hazardowych, gier na automatach czy kasynach gry, wbrew twierdzeniom autora apelacji, ze swej istoty, nie są przepisami technicznymi. Definiują one wskazane pojęcia, a nie formułują wymogów o charakterze technicznym. Wbrew twierdzeniom skarżącego przepis</p>		

art. 6 ust. 1 cytowanej ustawy o grach hazardowych nie jest przepisem technicznym w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE /por. wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 13.10.2016 r., C-303/150/ i mógł być i może nadal stanowić uzupełnienie normy blankietowej zawartej w art. 107 § 1 k.k.s. /por. uchwała 7 s SN z dnia 19.01.2017 r., I KZP 17/16/. Przed wszystkim jednak stwierdzić należy, że czyny przypisane oskarżonej zostały popełnione odpowiednio w dniach 28 czerwca 2016r., 22 września 2016r. i 25 października 2016r., a więc już po wejściu w życie z dniem 3 września 2015r. ustawy z dnia 12 czerwca 2015r. o zmianie ustawy o grach hazardowych (Dz.U. 2015.1201). Ustawa ta, w tym m.in. mający techniczny charakter przepis art. 14 ust. 1, została notyfikowana przed Komisją Europejską w dniu 5 listopada 2014r. pod nr (...)/PL. (...) powyższej ustawy ma zasadnicze znaczenie dla stwierdzenia zgodności regulacji prawnej o grach hazardowych z przepisami prawa unijnego, zwłaszcza gdy dotyczy, jak w przypadku oskarżonej, czynów z art. 107 § 1 k.k.s. mających miejsce po dniu wejścia w życie wskazanej nowelizacji. Podnieść ponadto należy, że pozostałe przepisy ustawy o grach hazardowych zostały notyfikowane przed Komisją Europejską w dniu 16 września 2010r. pod nr (...) i po zakończeniu procesu notyfikacji weszły w życie. Trudno zatem twierdzić, że przepisy ustawy o grach hazardowych określające warunki urządzania gier hazardowych nie zostały notyfikowane i w dniu popełnienia czynów przypisanych oskarżonej nie mogły być stosowane. Przepisy te, do których odsyła

przepis art. 107 § 1 k.k.s. w tym czasie obowiązywały i urządzanie gier hazardowych wbrew warunkom określonym w art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, wypełniało znamiona przestępstw z art. 107 § 1 k.k.s. Nietrafny jest pogląd apelacji, jak już wyżej wspomniano, co do błędnego przekonania oskarżonej odnośnie obowiązywania przepisów ustawy o grach hazardowych, do których odsyła blankietowy przepis art. 107 § 1 k.k.s. i w efekcie co do braku wypełnienia znamion art. 107 § 1 k.k.s. Trudno przy tym skutecznie kwestionować świadomość oskarżonej co do wypełnienia swoim działaniem znamion przypisanych jej czynów, jeśli się zważy, że E. F. nie jest nowicjuszem na rynku gier hazardowych, bowiem działalność taką prowadziła od kilku lat w różnych lokalach usytuowanych w wielu miejscowościach. O ile przed dniem 3 września 2015r., kiedy weszła w życie ustawa zmieniająca ustawę o grach hazardowych, występowały różnice w wykładni przepisów tej ustawy w orzecznictwie i w doktrynie, co mogło dla obywatela powodować niepewność odnośnie obowiązywania tej regulacji prawnej, o tyle po wskazanej zmianie, prawidłowość stosowania przepisów art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1 cytowanej ustawy, nie mogła już budzić wątpliwości, zwłaszcza u osób, które profesjonalnie zajmowały się działalnością polegającą na urządzaniu gier hazardowych. Podkreślić przy tym należy, że art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015r. o zmianie ustawy o grach hazardowych, stanowiący, iż podmioty prowadzące działalność w zakresie, o którym mowa w art. 6 ust. 1-3 lub art. 7 ust. 2 w

dniu wejścia w życie tej ustawy mają obowiązek dostosowania się do wymogów określonych w ustawie zmieniającej do dnia 1 lipca 2016r. odnosi się wyłącznie do legalnie działających podmiotów, czyli takich, które prowadziły działalność w zakresie gier hazardowych zgodnie z przepisami ustawy o grach hazardowych, a nie takich, które prowadziły tę działalność z naruszeniem prawa. / por. wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 28.02.2017 r., (...) SA/Bd 927/16, LEX nr 2277156, wyrok WSA w Olsztynie z dnia 6 kwietnia 2017 r., (...) SA/O. 27/17, LEX nr 2281813/. Oskarżona zaś nigdy nie uzyskała koncesji na prowadzenie kasyna, a tylko tam mogą być urządzone lub prowadzone gry hazardowe. O świadomości oskarżonej co do braku legalności prowadzonej działalności gospodarczej w zakresie urządzania gier na automatach oraz wypełnianiu znamion czynu zabronionego z art. 107 § 1 k.k.s. świadczyć również mogą prowadzone wobec niej liczne postępowania karnoskarbowe dotyczące tożsamej działalności, wielokrotne zatrzymania automatów do gier, jak też wyroki skazujące wydane przez różne sądy na terenie kraju za tożsame czyny. Stąd też nietrafne okazały się być zarzuty naruszenia przepisów art. 10 §1 i 4 k.k.s.

W świetle powyższych okoliczności należy podzielić poczynione przez sąd I instancji ustalenia faktyczne i ocenę prawną zachowania oskarżonej, a apelacja obrońcy sprowadzająca się do subiektywnej polemiki z tym stanowiskiem, nie mogła być skuteczna.

Wobec skierowania apelacji obrońcy co do całości rozstrzygnięcia, sąd

<p>okręgowy dokonał jego kontroli również pod względem wymierzonej oskarżonej kary, nie znajdując podstaw do oceny, by zastosowany rodzaj i charakter sankcji czyniły zaskarżony wyrok rażąco niewspółmiernie niesprawiedliwym - surowym. Zarówno jednostkowe kary grzywny orzeczone za przypisane oskarżonej czyny, jak i łączna kara grzywny, uwzględniają należycie wszystkie istotne dla wymiaru kary okoliczności i nie mogą być uznane za rażąco niewspółmierne ,w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. Brak jest zatem podstaw do zmiany wyroku również w zakresie orzeczenia o karze.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmianę zaskarżonego wyroku w całości, poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanych jej czynów oraz zwrot zatrzymanych automatów wraz z przynależnościami.</p> <p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wnioski są niezasadne z przyczyn wyżej wskazanych w powodach uznania za niezasadny zarzutu 3.3. - zob. uzasadnienie dotyczące zarzutu apelacji.</p>		

<p>OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
---	--

4.1.	
Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy w całości.	
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	
<p>Wniesiona apelacja nie zawiera argumentacji zasługującej na uwzględnienie, zaś lektura jej treści na tle analizy zgromadzonego materiału dowodowego świadczy o charakterze jej oczywistej bezzasadności. Nie ma podstaw do twierdzenia, że sąd rejonowy naruszył wskazane w apelacji obrońcy oskarżonej przepisy prawa materialnego oraz prawa procesowego, w sposób rzutujący na prawidłowość rozstrzygnięcia. Podobnie należy ocenić zarzut dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia.</p> <p>Uwzględniając okoliczności wynikające z osobowych źródeł dowodowych, jak i protokołów z eksperymentów procesowych, w tym zabezpieczonych nagrań, protokołów przeszukania, protokołów oględzin, dokumentacji zdjęciowej, stwierdzić należy, że zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ich analiza jest logiczna i oczywista, przy uwzględnieniu kryteriów ujętych w przepisie art. 7 k.p.k. - wyklucza inne wnioski, aniżeli sformułowane przez sąd rejonowy. Tym samym, ani ocena materiału dowodowego sprawy, ani poczynione w jej następstwie ustalenia faktyczne, nie zapadły w wyniku obrazy tych norm prawa procesowego, do jakich odwołuje się skarżący. Sąd rejonowy zastosował też prawidłową normę materialną, zasadnie przypisując oskarżonej popełnienie trzech czynów z art. 107 §1 k.k.s. uznając, iż jej zachowanie wypełniło znamiona wymienionych przestępstw. Niesłuszne były argumenty, twierdzące o braku świadomości oskarżonej w zakresie legalności prowadzonej przez nią działalności</p>	

gospodarczej dotyczącej urządzania gier hazardowych na zabezpieczonych w sprawie automatach do gier. Jak również argumenty odnoszące się do powołanych przez obrońcę przepisów prawa materialnego nawiązujących do technicznego charakteru art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, które miałyby uzasadnienie ich uwzględnienia, ale do podmiotów prowadzących działalność zgodnie z ustawą o grach hazardowych w brzmieniu sprzed 3 września 2015r. i posiadały stosowne zezwolenia, nie zaś jak w przypadku oskarżonej – po wejściu w życie ustawy z dnia 12 czerwca 2015r. o zmianie ustawy o grach hazardowych. Wówczas wątpliwości w zakresie braku notyfikacji wskazanych przepisów już nie istniały.

Mając na uwadze powyższe względy, należy stwierdzić, iż nie zachodziły podstawy do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonej od popełnienia zarzucanych jej przestępstw, bądź też na uwzględnienie nie zasługiwał drugi ze złożonych przez obrońcę w apelacji wniosków, o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy sądowi rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

5.2.1.

Przedmiot i zakres zmiany

Zwięźle o powodach zmiany

Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia

5.3.1.1.1.

art. 439 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia

5.3.1.2.1.

Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości

art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
<i>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</i>		
<i>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</i>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
<i>Koszty Procesu</i>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt 2	Sąd okręgowy mając na uwadze obecną sytuację majątkową oskarżonej, zwolnił ją na podstawie art. 624 §1 k.p.k. od uiszczenia kosztów sądowych w II instancji przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

PODPIS
Sędzia Ludmiła Tułaczko

Załącznik 1

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana